

1

VRĂJITOAREA

Undeva, într-un ungher ascuns din Sanctuarul de la Rowan, Max McDaniels se ghemui sub o boltă de pini bătrâni. În urmă cu zece minute observase o siluetă întunecată furișându-se pe la poalele dealurilor cenușii din depărtare. Pesemne că urmăritorul său se apropiase deja. Scoase cuțitul din teacă, folosind învelitoarea fosforescentă pentru a descifra harta brută pe care o măzgălise înainte de a începe. Ținta lui era încă departe. În ritmul său, n-avea să reușească în veci – adversarul său era mult mai rapid decât ceilalți.

Lăsând realitatea neplăcută la o parte, Max se concentră în schimb pe iluzia pe care o crease. Fantasma era o replică perfectă a lui Max, până la părul ondulat și negru și la trăsăturile ascuțite și întunecate ce priveau cu atenție de pe

o creangă a unui copac din apropiere. Avusese grijă să lase urme discrete ale trecerii lui prin împrejurimi, știind că un ochi format avea să le depisteze.

Un tipăt ascuțit de pasăre brăzdă liniștea de dinainte de răsărit.

Se apropia ceva.

Pulsul lui Max se acceleră. Cercetă locul după vreun semn de la urmăritor, dar nu simți decât miros de pământ reavăn și adierile de vânt ce aduceau fâșii de ceată dinspre munți.

Max aștepta împietrit, printre rădăcini și urzici, în vreme ce o linie subțire și albastră începea să se distingă la orizont. Trecu o oră. Dar, chiar în momentul în care se hotărâse să părăsească ascunzătoarea, o mișcare îi atrase atenția.

Unul dintre copaci urca pe munte.

Cel puțin aşa crezuse el, că umbra aceea ar fi un copac – unul dintre copacii încovrigați și noduroși, care abia se mai țineau pe costișa muntelui. Încet-încet, silueta se îndreptă și o luă, cu băgare de seamă, printre copacii răzleți. Se târă înspre sosia lui Max, întunecată și ascunsă ca o fantomă. Când silueta se apropiase la cinci, șase metri, Max înțelese de ce nu putuse să-l detecteze pe urmăritor dinainte.

Era Cooper.

Fața plină de cicatrici a Agentului părea ca o mască ruptă și pusă pe niște oase bătrâne. Figura lui palidă era camuflată cu noroi. Își vârâse firele rebele de păr blond sub un fes negru. Ajungând sub copacul unde se afla dublura lui Max, scoase din mâncă un cuțit. Lama lucea de ulei fosorescent.

Cooper începu să se cățăre în copac cu o lejeritate de păianjen.

În timp ce Agentul se cățăra, pupilele lui Max se dilatără ușor. O energie teribilă umplu făptura lui slăbuță, făcând să-i zvâcnească și să-i tremure degetele.

Max țășni din ascunzătoare.

Cooper își feri capul, auzindu-l pe Max că se repede la el cu cuțitul.

Max nimeri în plin, dar în loc să dea de carne și oase trecu prin siluetă și lovi în copac, făcând să-i sară scoarța. Momeala lui Cooper se dizolvă într-un fum negru și Max își dădu seama că picase de fraier.

Max se uită de jur împrejur dibuindu-l pe adevăratul Cooper care se repezea dintr-un tufiș. Din cinci pași Agentul fu lângă el. Mutând cuțitul în mâna stângă, Max se aruncă pe o creangă de mai sus, iar cuțitul lui Cooper șuieră chiar în dreptul coastelor.

Cooper îl prinse pe Max de încheietura mâinii, într-o stânsoare de fier.

– Te-am prins! șuieră el.

Smucindu-se, Max reuși să scape și trecu cu lama cuțitului peste umărul lui Cooper, lăsându-i o dâră de ulei fosorescent pe haina neagră. Cooper gemu surprins. Dându-i o nouă lovitură Agentului, Max sări din copac.

Dintr-o mișcare, Max ateriză și o porni pe cărare, cotind la răscrucă și repezindu-se spre locul acela râpos, marcat pe hartă. Cooper veni în fugă după el, aparent neîngrijorat de faptul că Max își mărea avantajul amplificându-și viteza. Max nu-l mai băgă în seamă pe Cooper un timp, cocotându-se pe bușteni și concentrându-se la piscul ca de fier, spre care fugea.

După zece minute de alergat susținut, Max observă un steag alb fluturând pe un vârf de stâncă crestat. Reținu locul și rânji în sinea lui. Încă zece minute în ritmul ăsta și câștiga.

Totuși, alergând, respirația lui deveni din ce în ce mai sacadată până când se transformă în răsuflări frenetice și

desperate, în vreme ce aerul devinea insuportabil de subțire. Uitându-se pe furiș înapoi, observă că Agentul se apropiase la vreo sută de metri și alerga în același ritm de dinainte. Max scuipă pe cărare și grăbi pasul, tușind și urcând.

Steagul era chinitor de aproape, dar durerile și amețala deveniseră insuportabile. În fața ochilor lui Max jucau luminițe. Se simțea de parcă avea gura plină cu nisip încins. Împiedicându-se de o piatră, se rostogoli pe pământ, zdrelindu-și genunchiul și scăpând cuțitul din mâna. Când se adună de pe jos, o siluetă întunecată ateriză în spatele lui.

Cooper stătea la cinci metri în spate, plasându-și gheata greoaie pe mânerul cuțitului lui Max.

Ochii Agentului îl fixau pe Max. Pieptul i se ridica, inspirând lung și egal, aruncând o privire de gheață peticului roșu de pe uniforma lui Max. Peticul era o cătare, plasată chiar în dreptul inimii lui Max. O lovitură reușită în acel punct însemna moartea și ar fi oprit brusc exercițiul.

– Te predai? se auzi vocea egală și puternică a lui Cooper.

Max se opri o secundă, ghemuindu-se într-o poziție defensivă, în vreme ce cântărea oferta lui Cooper. Exact în clipa în care Max luă hotărârea, Agentul reacționă atât de prompt, de parcă i-ar fi citit gândurile. Înainte ca Max să se fi mișcat, Cooper își răsuci rapid încheietura, lansând cuțitul cel negru spre peticul din pieptul lui Max.

Cuțitul zbură rapid, drept și infailibil. Ca prin ceață, Max abătu cuțitul în altă parte, simțind o durere ascuțită pe marginea pumnului. Dintr-o săritură, Max îl surprinse pe Cooper cu o lovitură rapidă în genunchi și îl forță pe bărbat să se retragă. Max își deschise pumnul și cuțitul zbură ascultător la el în mâna. Continuă atacul cu o precizie uluitoare, cu disimulări subtile și lovitori năucitoare.

Furia îl năpădi pe Max. „Cum de îndrăznesc să îl trimitem pe Cooper?!“ Cooper nu era vreun alt elev; era un killer singuratic care căuta să vâneze Dușmanul din porunca șefilor lui. Si azi fusese trimis să-l vâneze pe Max – o mișcare fără doar și poate calculată să îl umilească pe Max, după o serie întreagă de victorii ușoare. Max continuă atacul cu sălbăticie și îndrăzneală. Voia să îi ia peticul Agentului ca trofeu și să fugă să captureze și steagul.

Spre deosebire de ceilalți adversari, totuși, Cooper nu se lăsa intimidat de viteza uimitoare a lui Max și nici de agresivitatea lui. Agentul își revenise după surpriza inițială și își recuperase cuțitul. Cei doi se mișcau, acum, înapoi și înapoi, iar Cooper părea o arătare înșelătoare de otel și ceață, în vreme ce își aduna în jurul lui o mantie de fum. Nu trecu mult și Max trebui să mijească ochii ca să mai poată zări ceva: o siluetă ca de cerneală neagră, pe un fond cenușiu-închis. În asemenea circumstanțe, era greu și să-ți dai seama în ce mâna ținea Cooper arma, dar amite să anticipeze o lovitură. În vreme ce întunericul se adâncea, vârful strălucitor al cuțitului deveni un fel de fata morgana, rapid și înșelător, în timp ce dispărea periodic, doar ca să atace din nou cu o viteză și o precizie uimitoare. Max încerca să prevadă atacurile, dar nu aveau nici o regulă. Se văzu nevoit să se bazeze doar pe reflexe.

Simți un curent de aer în spatele lui. Max pară atacul, încercând să prindă lama cuțitului, dar Cooper se retrase și contraatacul lui se pierdu în vânt. Fierbea. Cuțitul vâjai din nou – de trei ori, mai rapid decât pumnii unui boxer, spre pieptul lui Max. Max îi împinse mâna la o parte lui Cooper și reuși câteva lovitori desperate înapoi ca Agentul să dispară din raza lui de acțiune.

– Arată-te! scuipă Max nemulțumit.

Nici un răspuns. Întunericul dansa în jurul lui, des ca o cremă.

Într-un târziu, Cooper făcu o greșală. Max auzi un foșnet în spate. Întorcându-se, văzu un flash de ulei fosforescent arcuindu-se spre mijlocul lui. Mai repede ca un șarpe, Max repezi cuțitul în jos și pară lovitura cu garda. Cooper se opri un moment – descumpărât și destul de aproape pentru ca Max să zărească peticul-țintă al Agentului. Max rânji gata să-i dea lovitura ucigătoare.

Totuși, când lovi cu cuțitul, simți cum Agentul își schimbă centrul de greutate. Agentul își încleștase mâna pe cotul lui și se folosi de avântul lui Max ca să-l zvârle căt colo, în timp ce aluneca din bătaia cuțitului ușor și fluid ca un țipar. Aterizând pe spate, Max simți o presiune ascuțită pe piept. Vocea lui Cooper sparse tăcerea:

– Stop!

Comanda fu dată cu calm, punând punct exercițiului.

Întunericul fabricat se risipi în vînt. Când dispărut complet, Max văzu că fusese trântit la o distanță de vreo șase metri. Urmără câteva momente de tăcere, în vreme ce Agentul abia dacă se uită la Max. Aparent satisfăcut că lupta se sfârșise, Agentul apăsa cu degetul un emițător în ureche.

– Aici Cooper, spuse el cu ochii la Max. Sunt cu el. Am terminat... rezultatul, aşa cum era de așteptat.

Max îl urmări pe Cooper, care asculta cu atenție pe cineva la celălalt capăt. După câteva clipe, Agentul închise emițătorul și îl dădu la o parte.

– Trebuie să ne întoarcem, mormăi el.

Max se ridică în picioare, întinzând gâtul după steagul alb care flutura undeva mai sus de ei.

– Lasă-l în pace, spuse Cooper. Am câștigat.

Max își îndreptă ochii spre locul pe care îl arăta liniștit Cooper: peticul roșu din pieptul lui Max. O urmă de ulei fosforescent strălucea în centrul lui.

– Ești sigur? întrebă Max, cu ochii la Agent, înainte să-l apuce o chintă de tuse seacă.

Cooper lăsă ochii în jos spre piept, unde o urmă fosforescentă de ulei era întipărîtă pe peticul roșu ca sângele. O duzină de cicatrici fosforescente împânzeau pieptul și brațele Agentului.

Agentul trecu cu privirea peste opera lui Max cu o expresie severă. Bătu cu degetul în emițătorul din ureche.

– Rectificare. Rezultat neașteptat. Ambele părți eliminate.

Cooper își scoase emițătorul.

– Cine era? întrebă Max.

– Doamna Richter, spuse Cooper. Trebuie să ne întoarcem până-n prânz.

Max mărâi, dar Cooper i-o tăie scurt.

– Ar fi cazul să fugi, mormăi Agentul în timp ce Max își punea pantofii. Nu prea ești în formă.

– Nimici nu e fugărit de Agenți pe aici, făcu Max, văguit, dar arăgos.

– Îți epuizezi adversarii, răsunse Cooper răbdător. S-au plâns elevii mai mari. Refuză să se mai antreneze cu tine – spun că rezultatele le dăunează la dosar. De-acum ai de ales între Agent și Magie.

Max își aminti de unul de la Anul Șase pe care îl învinse săptămâna aia și care fugise îngrozit din Sanctuar, aşa de repede fusese învins.

– Promit că n-o să-i mai prind aşa de repede, făcu Max cu un rânjet răutăcios. O să-i las să puncteze mai mult.

Cooper se uită amenințător la el.

– Nici vorbă! Ai și aşa destule puncte de lucrat. Ești aşa de încântat de punctulețul galben?

– Un pic, admise Max, înroșindu-se și lăsând ochii în jos. Cooper îi făcu pe scurt și sec lista de greșeli.

– Puteam să te încolțesc acolo unde te ascundeai din orice direcție. Un simplu ciripit mă lăsa să mă apropii la zece metri de tine. Deghizările tale sunt neelaborate și infantile...

– Am înțeles, zise Max încet, simțind că-i arde fața.

– Nu, spuse Cooper, oprindu-se ca să se uite adânc în ochii lui. Nu înțelegi. Dacă era pe bune, n-ar fi fost nici un punct galben pe pieptul meu. Ai fi fost oale și ulcele înainte să mă fi văzut măcar.

Max tăcu.

– Și încă ceva, zise Cooper, punându-și înapoi cuțitul în teacă și întorcându-se cu fața lui de groază spre Max. Ai un autocontrol jalnic – emoțiile tale îți dau în vîleag intențiile. Un adversar bine antrenat îți recunoaște intențiile înainte să le conștientizezi. E o greșală fatală.

Max se posomorî și își înghițî vorbele, în vreme ce Cooper se întoarse și o porni la fugă.

Când ajunseră în luminișul Sanctuarului, soarele se înălțase mult deasupra dunelor. Iarba înaltă din luminiș se unduia în bătaia vântului, stropită ici-colo de pâlcuri de flori de câmp sau de coloane de piatră arse de soare. În depărtare, zeci de mogâldete fremătau în umbra albastră a Vizuinii.

– Putem să ne uităm la Anul Întâi? întrebă Max, mototolindu-și cămașa negră plină de transpirație.

Cooper clătină din cap exact când Nolan, Directorul Administrativ, o aducea pe YaYa pe verandă. Max zâmbi când îi văzu pe cei de la Anul Întâi învălmășindu-se și dându-se înapoi. Acum un an fusese el în locul lor, îngrozit

în fața unei leoalice negre cât un rinocer, care se așeza confortabil pe verandă.

Când se apropiară, Nolan le făcu cu mâna.

– Am auzit că o să treceți pe aici. Toată lumea întreagă? întrebă el cu vocea lui tărăgănată și ochii lui albaștri clipind de bună dispoziție.

Își plesni mănușile groase de piele, scuturând bucătele de pieie.

Cooper dădu imperceptibil din cap, nepăsător, cel puțin aparent, la privirile și şușotelile elevilor.

– Măi să fie, mormăi Nolan, uitându-se lung și mirat la punctul galben de pe peticul lui Cooper. Toată lumea, ei sunt Cooper și Max McDaniels. Max este în Anul Doi...

Nolan clipe; zâmbetul îi pieri de pe față.

– Dacă stau să mă gândesc, continuă el, unii dintre voi l-ați cunoscut deja pe Max.

Câteva suspine se auziră printre elevii care-l recunoscură pe dată. Unii chiar îl mai văzuseră pe Max; primăvara trecută, el îi salvase din Cripta lui Marley Augur. Max le făcu încet cu mâna, nerăbdător acum să plece de acolo.

– Ne așteaptă Directoarea, explică Cooper, grăbindu-l pe Max.

– Știu, încuvînță Nolan grav din cap. Mă bucur că te ocupi tu de chestia asta. Să n-o lași să se apropie prea mult de băiatul nostru, da?

Cooper încuvînță din cap și își continuă grăbit drumul. Max ținu în el întrebarea până când închiseră în urma lor ușa groasă și plină de mușchi a Sanctuarului.

– La ce se refere Nolan? întrebă el cu băgare de seamă. Cine nu trebuie să se apropie de mine?

Privirea lui Cooper urmărea un fluture roșu strălucitor, în vreme ce Bătrânul Tom bătea de ora unsprezece.

– O vrăjitoare, murmură el. A venit în zori.

Mami era mai mult decât copleșită de perspectiva sosirii unei vrăjitoare. Cotoroanța pitică cu pielea verde pufni disprețitor la auzul spuselor lui Max, îndesându-și degetele boante adânc într-un curcan ca să-i extragă măruntaiile, gâfâind feroce.

– Asta le face Mami vrăjitoarelor! spuse ea măreț, strânzând organele în pumn și aruncându-le într-o oală.

Bob oftă de undeva de la o masă, unde tăia meticulos o movilă de morcovi.

– Directoarea a zis că e important, mormăi Bob cu vocea lui de bariton.

– Ei... „Directoarea a zis că e important“, rânji Mami, imitând accentul rusesc al căpcăunului cât o prăjină, în vreme ce ciopârtea la nefericitul curcan. Își puse pasărea în cap și, apucând o mătură din apropiere, o flutură pe sub nasul căpcăunului. „Îi este cumva marelui Bob frică de vrăjitoare? cotcodăci ea. Îl fac să fugă, să se ascundă? Îl fac să *clincănească*?“

Mami începu să danseze în cercuri, cu curcanul care se bălăngănea ca beat, în timp ce ea rotea mătura ca o majoretă.

– Clinc, clinc, clinc, clinc...

Max termină pâinea prăjită și îi făcu semn din cap colegului de cameră, David Menlo, care stătea calm în cadrul ușii de la bucătărie admirând scenă. Mami adulmecă în aer și se opri brusc. Tipă și se roti să-l vadă pe David, cu ochii cât cepele de groază. Cotoroanței îi era teamă de micuțul blond de când nu reușise să-l halească de Halloween.

– Bună, Mami, zise David.

– Bună, se bâlbâi Mami, cu ochii ei de crocodil ațintiți la grinda de deasupra lui David.

– Mami, ai un curcan pe cap.

– Mulțumesc, mormăi cotoroanța, scoțându-și orătania ciufulită de pe cap și punând-o cu delicatețe în tavă. Vă rog să mă scuzați...

Mami o zbughi spre bufet, lăsând mătura să se bușească de podea. Îndesându-se înăuntru, trânti ușa în spatele ei. O zaharniță de porțelan se mișcă de la locul ei și se sparse într-o ploaie de cioburi și zahăr pe dale.

– Scuze, spuse David, aplecându-se să-l ajute pe Bob să măture mizeria.

– Nu-i vina ta, șopti căpcăunul, dându-și ochii peste cap. Mami e într-o stare groaznică – mai rău ca niciodată. Cred că scrisorile ei sunt de vină. Le citește și le răscitește.

Căpcăunul arăta cu un deget lung și noduros spre un teanc de scrisori trimise par avion, așezate lângă bufetul lui Mami. Max ridică una și se uită la scrisul masiv:

Dna BEA SHROPE
ACADEMIA ROWAN
SUA

– Cine-i Bea Shrope? întrebă Max, încrănuindu-și nasul din cauza plicului care mirosea a varză.

Un zbierăt care îți îngheță sângele în vine se auzi din bufet. Ușița galbenă se dădu de perete și Mami ieși valvărtej să-i smulgă scrisoarea lui Max din mâna și să le vâre pe celealte în săn.

– Nimeni! Bea Shrope nu-i *nimeni!* Nu există! gâfăi Mami, strângând scrisorile și vârându-și din nou fundul de dimensiuni considerabile în bufet. *Du-te și întâlneste-te cu vrăjitoarea aia a ta și nu-ți mai băga nasul în trebile lu' Mami!* tună ea, trântind definitiv ușa.

— Asta da distracție, spuse David, dar ne așteaptă Cooper. Apropo, ar trebui să faci un duș.

— Mi-era foame, se plânse Max, cu ochii scurgându-i-se la un platou cu bacon prăjit.

David mărâi ceva și o porni pe trepte de piatră ale Conacului.

— Ce-i? protestă Max, luând-o după colegul de cameră. Să stai tu treaz juma' de noapte cu Cooper după ce n-ai mâncat nimic.

Cooper stătea și îi aștepta în foaier. Îi conduse pe băieți la etajul de sus al Conacului, apucând-o pe un corridor necunoscut și zorindu-i prin față unor portrete aurite și o serie de măști africane până când ajunseră în fața unei uși întunecate de lemn lăcuit.

— Înăuntru e vrăjitoarea, zise Cooper cu voce scăzută și egală. Nu are voie să se apropie la o distanță mai mică de patru metri de voi. Și ea știe asta. O să pun scaunul cât mai aproape de ea – voi doi stați lângă Directoare.

— Cooper, zise David cu glas pițigăiat, sună periculos. Ești sigur că trebuie să intrăm?

Lui Max i se păru că fața aspră și căsăpită a lui Cooper se înmoiaie o clipă. Agentul se lăsa pe vine și se uită în ochii lui David.

— Nu se întâmplă nimic, spuse el cu calm, îmbărbătându-l. N-o să pățești nimic, da?

Cooper îl bătu pe umăr pe David, apoi scoase un cuțit cu lama vălurită și ruginită, de metal roșiatic. Max nu-l mai văzuse niciodată. Cuțitul avea o alură sumbră; lama lui decolorată sugera cruda lui istorie. Din instinct Max se dădu un pas în lături de lângă cuțit, dar David era verde și se cam clătina pe picioare.

— Nu pățim nimic, David, șopti Max, sprijinindu-și colegul.

David zâmbi slab, dar mai trase o dată cu ochiul la cuțitul lui Cooper, care îl băgă înapoi în mâne că.

— Să vedem ce vrea vrăjitoarea astă bătrână, spuse Cooper, bătând încet în ușă.

Deschizând ușa spre interior, Cooper îi conduse pe băieți într-o încăpere întunecată și fără ferestre, cu niște bârne curbate și luminată doar de lămpi de gaz care aruncau o lumină caldă și galbenă peste cei dinăuntru. Directoarea Richter stătea la o masă de granit incrustată cu sigiliul Academiei Rowan, cu niște cupe de cristal pline cu vin roșu. Domnișoara Kraken, șefa cocoșată și severă a catedrei de Mistică stătea în dreapta ei. Max spuse bună ziua, dar atenția îi fu repede atrasă de ființa zbârlită care îl studia intens din capătul îndepărtat al mesei.

— Băieți, zise doamna Richter, scuze pentru lumina slabă; este pentru oaspetele noスト, care se simte mai bine așa. V-o prezint pe Dama Mala.

Vrăjitoarea zâmbi și își plecă fruntea în semn de salut. În lumina slabă, pielea ei părea presărată pe ici, pe colo cu cicatrici, ca a lui Cooper, dar nu după multă vreme Max își dădu seama că nu erau cicatrici, ci tatuaje. Fiecare părticică din corpul ei, aflată la vedere – față, urechile, buricele degetelor – avea desenate mici hieroglife și simboluri aranjate în diferite modele și forme ce dispăreau sub faldurile robei ei negre. Părul ei alb împletit era subțire ca mătasea de porumb, iar fața ei covăiată avea un aer de așteptare politicoasă, în vreme ce lua o înghițitură de vin. Se uită chiorâș cu ochii ei de un verde pal când Cooper se așeză lângă ea, zăbovind cel mai mult cu privirea pe mânecea hainei lui. Totuși, zâmbetul nu-i pieri nici o clipă

— Doamnă Richter, șopti Max, nu-l trimiteți pe David cu... cu vrăjitoarea, nu?

— Normal că nu, zise doamna Richter cu o scădere în ochi. Și pe ce să ar putea baza vrăjitoarele ca să ceară ceva aşa de ridicol?

Dama Mala se încruntă și urmări cu o unghie ascuțită partea de sus a sigiliului Rowan.

— Nu e nimic ridicol în cererea noastră, spuse Dama Mala încet, cu ochii licărind, și l-am așteptat mai bine de patru sute de ani. Poate vă lasă memoria, dar și cele mai tinere vrăjitoare știu de Jurământul lui Bram și de ascunderea *Cărții Originilor*.

— *Cartea Originilor*, repetă doamna Richter, aducându-și aminte. Te referi la *Cartea lui Thot*?

— Într-adevăr, confirmă vrăjitoarea. Se spune că însuși Astaroth tânjea după carteasta și că studiase îndelung ca să înțeleagă tainele ce i-ar permite să o folosească. Bram a luat prețioasa carte și a ascuns-o departe de privirea Demonului.

Doamna Richter se încruntă și se uită la domnișoara Kraken.

— Nu există aşa ceva! zise domnișoara Kraken, clătinând din cap. *Cartea* aia a fost distrusă acum sute de ani.

— Nu a fost distrusă, șopti vrăjitoarea. Acum mai bine de cinci sute de ani au luat-o vrăjitoarele din mormântul Prințului Neferkaptah și au pus un fals în loc. Am căutat în zadar după secrete divine. S-au răspândit totuși zvonuri despre înșelătorie și comoara a început să atragă în cele din urmă mușterii. Mesagerii lui Astaroth ne-au căutat în munți; ni s-au promis recompense mari dacă i-am da cartea sau dacă i-am spune informații în legătură cu locul unde s-o găsească. Ne-am gândit la ofertele lui – în fond erau generoase, iar carteaua era peste puterea noastră de

înțelegere. Dar a venit și Bram și noi am acceptat propunerea lui.

Max se gândi la Elias Bram, ultimul Ascendent care a căzut în vremea asediului de la Solas, trăgând de timp ca măcar câțiva supraviețuitori să se salveze la bordul lui *Kestrel*. Când pronunță numele lui Bram, ceva din tonul Damei Mala îl făcu pe Max să se posomorască. Se uită la David – ochii lui aveau acea strălucire detașată pe care o prindeau când era cufundat în gânduri.

— Și care a fost oferta lui Bram? întrebă doamna Richter cu vocea stinsă și gravă.

Vrăjitoarea întâlni privirea doamnei Richter și mijii ochii, bătând cu degetul în masă.

— Ca oricare copil dintre ai voștri, născut cu darul Magiei Străvechi, să fie predat în grija și păstrarea vrăjitoarelor. Trei putem cere și aşa a fost scris. Doi dintre aceștia stau aici în fața mea și uite că eu nu îl vreau decât pe Tânărul Vrajitor. Dacă pot să spun aşa, doamnă Directoare, ar trebui să fiți recunoscătoare pentru generozitatea noastră. Ne dăm seama că nu dumneavoastră ați încheiat asemenea contract și cred că deplângеți faptul că trebuie să renunțați la un elev aşa de înzestrat. Deci, pentru moment, luăm doar unul în semn de prețuire... Vă rog stăruitor să nu ne faceți să ne răzgândim.

— Doamnă Richter, șopti Max, neîncrezător după pauza lungă care a urmat, nu vă gândiți serios la asta, nu? Nu-l dați pe David!

Doamna Richter se uită scurt la Max, înainte să-și reintoarcă privirea spre Dama Mala.

— Bineînțeles că nu, spuse ea. Ne trebuie multe dovezi înainte de a crede că se află vreun sămbure de adevăr în

cererea voastră, darămite să o onorăm. Eu nu cunosc nimic despre un asemenea pact – tu știi ceva, Annika?

– Nu am întâlnit nicăieri ceva care să aducă cu aşa ceva, în toţi anii în care am avut acces la Arhive, spuse mândră domnişoara Kraken. Ideea ca Bram să fi vândut copii pe cărţi este inacceptabilă – violează crezul lui Bram! Să dai copii în schimbul cărţilor? Nici vorbă! Şi unde este presupusa *Carte a Originilor* care se pare că ne-a amanetat viitorul?

– Nu ştim, răspunse Dama Mala cu răceală. Destinul cărţii era în grija lui Bram, nu a noastră. Grija noastră e plata şi împlinirea contractului.

– Şi dacă refuzăm? întrebă doamna Richter.

– N-o s-o faceţi, replică Dama Mala. Un refuz înseamnă să semnaţi căderea Rowanului. Astaroth e *aici*, doamna Richter – eforturile şi vigilenţa Rowanului au dat greş şi cерурile vestesc întoarcerea Demonului. Rowan o să aibă nevoie de toţi vechii lui aliaţi ca să supraviețuiască furtunii. Nu-i vreme pentru orgolii prosteşti.

Doamna Richter se ridică şi îşi încrucişă braţele.

– Nu cred că este vorba de orgolii prosteşti, Dama Mala, să-ţi aduc aminte că frăţia voastră mai există tocmai datorită eforturilor şi vigilenţei pe care o critici. Din mila noastră, vrăjitoarele au fost ascunse de maşini şi oraşe şi li s-a permis să vieţuiască departe de lumea modernă. Dar aceste favoruri pot fi ridicate. Dacă vrăjitoarele ameninţă Rowanul sau interesele lui, vă promit un sfârşit atât de brusc şi de nimicitor, că le-ar şoca şi pe cele mai pesimiste dintre voi.

Vrăjitoarea se întunecă la faţă. Deschise gura, apoi o închise din nou, uitându-se scurt la Cooper care stătea nemîşcat şi care îi întoarse privirea cu calm. Un ceas se auzi

marcând cu ticăitul clipele lungi de tăcere. Camera deveni insuportabil de liniştită; ameninţarea furtunii plutea în aer.

– Este regretabil să vorbiţi aşa în faţa celor mici, spuse în sfârşit Dama Mala, împreunându-şi palmele şi oftând din rărunchi. Cunosc foarte bine faptul că dispuneţi de multe arme şi de mulţi oameni, doamnă Directoare. Nu ne flatăm singuri cu ideea că vrăjitoarele ar putea declara un război deschis Rowanului; dimpotrivă, astă e ultimul lucru pe care îl dorim. Dumneavoastră ne ameninţaţi; eu am vorbit de onoare şi de contracte. Dar ţineţi minte, doamnă Directoare, că refuzul cererii noastre violează termenii Jurământului lui Bram şi astfel va atrage asupra voastră un mare blestem care va distrugе şcoala şi pe toţi cei din ea. Pactul e legat prin Străvechea Magie – semnat cu săngele lui Bram şi, prin urmare, incontestabil.

– Dacă e scris cu săngele lui Bram atunci trebuie să aveţi documentul, spuse rece doamna Richter. Vreau să-l văd şi să vorbesc cu adevăratul purtător de cuvânt al vrăjitoarelor. Şi nu eşti tu aia, Dama Mala – tu ai fost trimisă să transmiţi un mesaj, atâta tot, şi misiunea ta s-a încheiat. Te poţi întoarce acasă.

Dama Mala sorbi şi restul de vin şi se ridică în picioare.

– Eşti gazda mea şi mi-ai cerut să plec. Plec. Dar o să vină surorile mele, doamnă Directoare, şi o să vă aducă dovezile pe care le cereţi. Şi, când vor pleca, aceşti copii binecuvântaţi – amândoi – vor veni cu ele.

– Nu cât sunt eu Directoare, spuse doamna Richter încet, făcându-i semn lui Cooper să o conducă pe bâtrână afară.

Vrăjitoarea se opri în uşă; chipul ei înfiorător putea fi al uneia din măştile atârnate pe hol. Îi zâmbi cu subînţeles Directoarei.

– Directorii se schimbă, doamnă Richter, aşa cum ştiu toţi predecesorii dumneavoastră. Ar trebui să ştiţi că nu numai Peter Varga a trecut munţii să ne ceară ajutorul. Se întoarse spre Max şi David. Să ne căutaţi într-o lună de acum înaţie, copiii. Noua voastră casa vă aşteaptă.

Vrăjitoarea le mai făcu o dată cu mâna şi plecă.

2

POLITICOSUL DOMN SIKES

Max şi David stăteau de vorbă în şoaptă, faţă în faţă, la parterul impresionantei lor camere. Sub cupola de sticlă, cerul se întuneca, dând la iveală un câmp strălucitor de stele. Din vreme în vreme, pe cer apăreau constelaţii, compunându-se ca nişte fire aurii care apoi se stingea repede. David privi cum apune Carul Mare şi apoi îşi cufundă capul într-un jurnal de piele roasă, ca să măzgălească nişte notiţe, aşa cum făcuse toată vara.

– N-o să fim obligaţi să trăim la vrăjitoare, concluzionă Max, chiorându-se la scrisul micuţ, practic de nedescifrat al lui David. Doamna Richter n-o să permită aşa ceva – ai văzut ce s-a enervat.

– Nu cred că e decizia ei, spuse cu blândețe David, clătinând din cap. Pocnind din degete, aprinse niște lumânări și o lampă de gaz. Vrăjitoarea nu mințea. Eu cred că e destul de probabil ca cererea ei să fie întemeiată.

– Și ce? se burzului Max. Nu poți să vinzi viața cuiva cu sute de ani înainte să se nască! Nu-i cinstit!

David ridică din sprânceană și zâmbi.

– Nu cred că „cinstit” își are locul aici. Ideea însăși că oamenii ar avea ceva de spus în ceea ce privește viața lor e una nouă. Dar cred că Elias Bram trebuie să fi fost tare disperat să facă târgul. *Cartea lui Thot sau A Originilor*, sau cum i-o zice, are pesemne mare importanță...

Se auzi o bătaie puternică și nerăbdătoare în ușă.

– Tine-ți vorba, zise Max, târșâindu-și picioarele în sus pe scări ca să vadă cine era.

Tatăl lui Max, Scott McDaniels, gâfâia afară, sprijinindu-și trupul ca o butie de cadrul ușii. De obicei vesel și cu ochi strălucitori, fața durdulie a domnului McDaniels era acum pală și oglinda îngrijorare.

– Am venit cum am auzit, zise el răgușit, oprindu-se să-l sărute pe Max în creștet, înainte să se îndese pe ușă. Eram după mere pentru desertul de mâine. David e aici?

– Aici, jos, domnule McDaniels, strigă David de jos.

– Bun, bun, zise domnul McDaniels, închizând ușa și grăbindu-l pe Max jos, ca să stea lângă David la masă. Ce-i toată aiureala asta cu vrăjitoare și promisiuni? Mi-a zis ceva doamna Richter, dar zici că vorbea în doi peri. Era o glumă, nu?

– Nu era o glumă, tată, zise Max. Vrăjitoarea a zis ceva de un contract făcut acum mult timp – că eu și David ar trebui să mergem să stăm la ele.

– Asta nu-i normal, zise domnul McDaniels, rozându-și unghiile. Doamna Richter zice că trăiesc foarte departe – prin Himalaia, sau aşa! De unde știu vrăjitoarele astea cine sunteți voi sau de unde să vă ia?

Max tresări.

– Au auzit de noi de la Peter – el a trecut pe la ele anul trecut și le-a zis de noi. Cred că pentru că a luat legătura cu ele a avut el necazuri, de la început.

– E vina lui *Peter*? întrebă domnul McDaniels. Cunoscut la început ca Ronin, Peter Varga era un Agent proscris care îl salvase pe Max în repetate rânduri. Având coloana frântă de barda nenorocită a lui Marley Agur, Peter era în convalescență la Rowan și de multe ori îi ținea companie domnului McDaniels care îi împingea scaunul cu rotile ca să poată vedea oceanul.

– Păi, spuse repede Max, nu știu dacă e vina lui. Adică, n-a făcut el jurământul.

– Dar din cauza lui vrăjitoarea aia a aflat de voi și a venit să vă caute! pufni domnul McDaniels, șocul lui inițial transformându-se repede în furie.

– Nu vă supărăți, domnule McDaniels, spuse David blajin. Dacă doamna Richter nu știa de Jurământul lui Bram, cred că putem spune că nici Peter nu știa. Și, pe lângă asta, Max n-o să trebuiască să plece nicăieri.

– Nu? întrebă domnul McDaniels, roșeață din obrajii pălindu-i instantaneu. De unde știi?

– Pentru că o să fiu dificil, zise simplu David. Dacă trebuie să plece cineva eu sunt ăla. Și, dacă vor să cooperez, vor trebui să-l lase pe Max aici.

Domnul McDaniels clipi de două ori și suspină în vreme ce căuta prin buzunarul șorțului după batistă.